

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

மை ஹீ பாரத் அறிக்கை

டாக்டர் சுபோத் சந்திர ராய்

MSc., PhD., LLB.

தேசியத் தலைவர்

பாரதம், அதாவது இந்தியா, தன்னை ஒரு சுதந்திர, இறையாண்மை, ஜனநாயக நாடாகப் பிரகடனப்படுத்துகிறது. ஜனநாயகத்தின் ஒரு முக்கியக் கோட்பாடு, பெரும்பான்மையினரின் விருப்பத்திற்கேற்ப ஆட்சி செய்வதைக் கட்டளையிடுகிறது. அவர்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதை கட்டாயமாக்குகிறது. பாரதத்தை ஒரு செயல்படும் ஜனநாயகமாக நாம் ஏற்றுக்கொண்டால், இங்கு நடக்கும் அனைத்தும் இந்த பெரும்பான்மை விருப்பத்தின் நேரடி வெளிப்பாடாகவே விளக்கப்பட வேண்டும். எனவே, மில்லியன் கணக்கான மக்களை வாட்டும் பரவலான பசி,

கல்வியறிவின்மை, வேலையின்மை மற்றும் உடல்நலக் குறைவு, அரசின் தன்னிச்சையான மற்றும் தன்னிச்சையான நடவடிக்கைகள் சட்ட அதிகாரத்தில் போர்த்தப்பட்டிருத்தல், மற்றும் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் ஊடுருவியிருக்கும் பரவலான, உள்ளூர் ஊழல்—இவை அனைத்தும் நமது முழுமையான, கேள்விக்கு இடமில்லாத மெளனத்தைக் கோருகின்றன. ஏனென்றால், ஜனநாயகத்தின் இந்த நாடகத்தில் ஏதேனும் உண்மை இருந்தால், நமது வெளிப்படையான, கூட்டு ஒப்புதல் இல்லாமல் இந்த அருவருப்பான உண்மைகள் எதுவும் இருக்க முடியாது.

ஒரு தந்தை தனது குடும்பத்திற்கு உணவளிப்பது போல, விவசாயிகள் தேசம் முழுவதையும் போஷித்து வருகின்றனர். இது தர்க்கரீதியாக ஒட்டுமொத்த விவசாய சமூகத்தையும் "தேசத்தின் தந்தை" என்ற சரியான பட்டத்திற்கு உயர்த்துகிறது. ஆயினும், பசி மற்றும் கடனால் தற்கொலைக்குத் தூண்டப்பட்ட நூறாயிரக்கணக்கான விவசாயிகளின் பயங்கரமான யதார்த்தத்தை நாம் எதிர்கொள்ளும்போது, இந்த ஜனநாயக பாரதம் தனது முழுமையான அவமானத்தை எங்கே மறைக்க முடியும்? இந்த கடுமையான முரண்பாடு ஒரே ஒரு விளக்கத்தை மட்டுமே அனுமதிக்கிறது: ஜனநாயகத்தின் போர்வையின் கீழ், இந்த தேசத்தின் மக்கள்

தொடர்ச்சியான, இழிவான நாடகத்திற்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

முக்கிய பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு முன், பரவலான ஊழல் பிரச்சினையைக் கவனியுங்கள். தேசிய முன்னேற்றத்திற்கு முக்கியத் தடையாகக் கூறி, எந்த விலையிலும் அதை ஒழிக்குமாறு பொதுமக்கள் கூக்குரலிடுகின்றனர். சட்டவிரோதமாக நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட பில்லியன் கணக்கான ரூபாய்களைத் திரும்பப் பெற வேண்டும் என்று கோரிக்கைகள் வைக்கப்படுகின்றன. ஆனால் இங்கே, ஒரு முக்கியமான கேள்வி எழுகிறது: இது இந்த தேசத்தின் பெரும்பான்மையினர் உள்ளார்ந்த நேர்மையற்றவர்கள் என்று அர்த்தமா? இல்லையெனில், இதுபோன்ற ஒரு அமைப்பு ஒரு ஜனநாயகத்தில் எப்படி நிலைத்திருக்க முடியும்? இவ்வளவு பெரிய தொகைகள் நிறுவப்பட்ட சட்ட வழிகள் இல்லாமல் வெளிநாடுகளுக்கு மாற்றப்பட்டிருக்க முடியாது, இது இந்த கொள்கைக்கு பெரும்பான்மையினரின் மறைமுக ஒப்புதலைக் குறிக்கிறது. ஒட்டைப் பாளை தண்ணீரைப் பிடிக்காது என்பது உண்மை, ஆனாலும் நாம் தொடர்ந்து தண்ணீரை சரியாக அத்தகைய பாத்திரத்தில் ஊற்றுகிறோம். இந்த குறைபாடுள்ள அமைப்பை சரிசெய்யவோ மாற்றவோ மறுப்பதன் மூலம், தொடர்ச்சியான, பரவலான வீணடிப்பை நாங்கள் உறுதி செய்கிறோம்.

ஆனால் உப்பிலிருந்து உப்பை அகற்ற முடியாதது போல, இந்த தேசத்திலிருந்து ஊழலை ஒழிக்க முடியாது. ஏனென்றால், அநீதி இந்த அரசின் அடித்தளத்தை உருவாக்குகிறது. இதை புரிந்து கொள்ள, "சட்டங்கள்" என்று நாம் அழைக்கும் விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளின் உண்மையான நோக்கத்தை நாம் ஆராய வேண்டும். பல நூற்றாண்டுகளாக, பிரித்தானியர் இந்த நிலத்தை ஒரே ஒரு நோக்கத்துடன் ஆட்சி செய்தனர்: அதன் வளங்களை தடையற்ற சுரண்டல் மற்றும் கொள்ளையடித்தல். ஒரு உடலில் இருந்து இரத்தத்தை எளிதில் எடுப்பதற்காக ஒருவர் மூட்டுகளைக் கட்டுவது போல, பாரதவர்ஷத்தின் மக்கள் எண்ணற்ற சட்டங்களால் கட்டுப்பட்டனர். இந்த சட்டங்கள் அவர்களை பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யத்தின் அடிமைகளாக மாற்றின.

இந்த ஒடுக்குமுறை இருந்தபோதிலும், பலர் சுதந்திரத்தைப் பற்றி கனவு காணத் துணிந்தனர், தூக்கிலிடுதல் உட்பட சொல்ல முடியாத சித்திரவதைகளை அனுபவித்தனர். பஞ்சாபின் ஜாலியன்வாலா பாக்கில் ஆயிரக்கணக்கான ஆயுதமற்ற, அப்பாவி ஆண்கள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் படுகொலைக்கு காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் எந்த வருத்தமும் காட்டவில்லை, இது கண்மூடித்தனமான துப்பாக்கிச் சூடு மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு படுகொலை. இந்த பயங்கரமான செயல் முற்றிலும் "நிறுவப்பட்ட சட்ட நடைமுறைக்கு

ஏற்ப" மேற்கொள்ளப்பட்டது என்று எங்களிடம் கூறப்பட்டது. இந்த "சட்டங்கள்" இந்த நிலத்தின் மக்களின் மனதிலிருந்து சுதந்திரம் மற்றும் விடுதலையின் எந்தவொரு கருத்தையும் அகற்றும் வெளிப்படையான நோக்கத்துடன் பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்டன என்பதை நினைவில் கொள்வது அவசியம்.

எண்ணற்ற புத்தகங்கள் ஆகஸ்ட் 15, 1947 அன்று, "இந்தியா" என்று அழைக்கப்படும் பிரதேசம் ஒரு சுதந்திர தேசமாக உருவானது என்றும், எங்கள் வணக்கத்திற்குரிய சுதந்திர போராட்ட வீரர்களின் கனவுகளை நிறைவேற்றியது என்றும் பிரகடனப்படுத்துகின்றன. இருப்பினும், உற்று நோக்கினால், அன்றைய தினம், எண்ணற்ற பிற பிரித்தானிய சட்டங்களைப் போலவே, மற்றொரு சட்டம் - "இந்திய சுதந்திர சட்டம், 1947" - நடைமுறைக்கு வந்தது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. கேள்வி கேட்கும்போது, இந்த சட்டத்தை தனிப்பட்ட முறையில் பார்த்ததாக கிட்டத்தட்ட யாரும் கூறவில்லை. அவர்கள் செய்தித்தாள்களில் படித்தார்கள் அல்லது வானொலியில் அன்றைய தினம் நாடு "சுதந்திரம்" அடைந்தது என்று கேட்டார்கள். உண்மையில், இந்த சட்டம் "இந்தியாவை" ஒரு சுதந்திர நாடாக நிறுவவில்லை. முன்னாள் பிரித்தானிய பிரதேசமான "இந்தியாவில்", இந்த சட்டம் இரண்டு "புதிய டொமினியன்களை" மட்டுமே உருவாக்கியது: "இந்தியா" மற்றும்

"பாகிஸ்தான்". முன்பு ஒரு காலனி "இந்தியா" இருந்த இடத்தில், அது வெறுமனே இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது - அடிப்படையில் சட்ட மொழியில் "புதிய டொமினியன்கள்" என்று அழைக்கப்படும் நிர்வாக வசதிக்காக இரண்டு காலனிகளை உருவாக்கியது. முக்கியமாக, ஒவ்வொரு டொமினியனின் நிர்வாகத் தலைவரை - கவர்னர் ஜெனரலை - தேர்ந்தெடுக்கும் அதிகாரம் அந்தந்த டொமினியனின் மக்களிடம் இல்லை என்று சட்டம் குறிப்பிடுகிறது. மாறாக, பிரித்தானிய மன்னர் கவர்னர் ஜெனரலை நியமித்தார், இது இந்திய சுதந்திர சட்டம், 1947 இன் பிரிவு 5 இல் வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

"இந்திய சுதந்திரச் சட்டம்" என்று சட்டம் பெயரிடப்பட்டிருந்தாலும், "சுதந்திரம்" என்ற வார்த்தை அதன் உரையில் எங்கும் தோன்றவில்லை என்பது ஒரு திடுக்கிடும் உண்மை. ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு, 1946 இல், பிரித்தானிய அரசாங்கம் டொமினியனுக்கான அரசியலமைப்பை வரைவு செய்வதற்காக அரசியலமைப்பு சபையை நிறுவியது. இந்த அரசியலமைப்பு சபையின் உறுப்பினர்கள் யாரும் "இந்திய குடிமக்கள்" அல்ல என்பதை நினைவில் கொள்வது முக்கியம். "இந்திய குடிமகன்" என்ற சொல் முதன்முதலில் 1950 ஜனவரி 26 அன்று நடைமுறைக்கு வந்த "இந்திய அரசியலமைப்பில்" தோன்றியது. குறைந்தபட்சம் அந்த தேதி வரை, பிரித்தானிய பிரதேசத்தின் அனைத்து குடியிருப்பாளர்களும்

சட்டப்பூர்வமாக பிரித்தானிய குடிமக்களாக இருந்தனர். எனவே, அந்த அரசியலமைப்பில் உள்ள அனைத்தும் பிரித்தானிய மன்னரின் விருப்பத்திற்கு உட்பட்டவை. அதே அரசியலமைப்பு நாட்டின் உயர்ந்த சட்டமாக உள்ளது, விரும்பினாலும் கூட, இந்த நாட்டின் சுதந்திர குடிமக்களால் புதிய ஒன்றால் அதை மாற்ற முடியாது. ஏனென்றால், அரசியலமைப்பை மாற்றும் எந்தவொரு முயற்சியும் அதன் "அடிப்படை அம்சங்களை" திருத்துவதை தடைசெய்யும் உச்ச நீதிமன்ற தீர்ப்பால் தடுக்கப்படும். உச்ச நீதிமன்றம் அதே அரசியலமைப்பின் ஒரு விதியின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டது என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

இதன் பொருள், முன்னாள் காலனித்துவ எஜமானர்கள் நம்மை நாமே ஆள்வதற்கான துல்லியமான வழிமுறைகளையும் கட்டளையிட்டுள்ளனர். இந்த யதார்த்தத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, நமது சுதந்திரம் எங்கே? இதை இன்னும் தெளிவாக விளக்க, இந்த ஒப்புமையை கவனியுங்கள்: ஒரு நில விற்பனையை கற்பனை செய்து பாருங்கள், அங்கு விற்பனையாளர் தனது "நற்குணத்திலிருந்து" நிலத்தில் ஒரு குடிசையை கட்டுவார் என்று குறிப்பிடுகிறார், மேலும் வாங்குபவர், வாங்கிய பிறகு, அந்த குடிசையில் வாழ கடமைப்பட்டிருக்கிறார். வாங்குபவர் தேவைப்பட்டால் குடிசையை சரிசெய்யலாம், ஆனால் அதை இடிப்பது -

அதாவது, அதன் "அடிப்படை அம்சங்களை" மாற்றுவது - மற்றும் உதாரணமாக, ஒரு கான்கிரீட் வீட்டை கட்டுவது கண்டிப்பாக தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. விற்பனை முடிந்த பிறகும் இந்த நிபந்தனை நீடித்தால், சட்டத்தின் பார்வையில், விற்பனை செல்லாது, ஏனெனில் நிலத்தின் மீதான விற்பனையாளரின் கட்டுப்பாடு முழுமையாக கைவிடப்படவில்லை.

இந்த துணைக்கண்டம் பெரும் கொந்தளிப்பான காலக்கட்டத்தில் இருந்தபோது, இதுபோன்ற ஒரு நிபந்தனையை ஏற்றுக்கொள்வது நெருக்கடியை சமாளிப்பதற்கான ஒரே வழியாகத் தோன்றியிருக்கலாம் என்பதை ஒப்புக்கொள்வோம். இருப்பினும், அந்த விஷயத்தில், அரசியலமைப்பில் ஒரு பிரிவு வெளிப்படையாகக் கூறப்பட வேண்டும், அதாவது, "சுதந்திரத்திற்கு" பிறகு, பாராளுமன்றம் அரசியலமைப்பை அங்கீகரிக்கும் அதிகாரத்தையும், தேவைப்பட்டால், பழையதை மாற்ற புதிய ஒன்றை உருவாக்கும் அதிகாரத்தையும் கொண்டிருக்கும். தெளிவாகக் காணப்படுவது போல, அத்தகைய அங்கீகார பிரிவு அரசியலமைப்பில் இல்லை. இதன் பொருள், "இந்தியா" என்று அறியப்பட்ட பிரித்தானிய டொமினியனுக்காக வடிவமைக்கப்பட்ட மற்றும் பிரித்தானிய மன்னருக்கு ஏற்ற ஒரு அரசியலமைப்பு, நாட்டின் உயர்ந்த சட்டமாக மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ளது. இது

பிரித்தானிய ஆட்சியிலிருந்தும் சுரண்டலிலிருந்தும் பாரத மக்களை விடுவிக்க முயன்ற எங்கள் மதிப்பிற்குரிய சுதந்திர போராட்ட வீரர்களின் கனவுகளுக்கு முற்றிலும் முரணானது. இந்த விடுதலையின் அடிப்படைத் தேவை, பிரித்தானிய குடிமக்களை நிரந்தர அடிபணிப்பில் வைத்திருக்கும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்ட "சட்டங்கள்" என்று அறியப்பட்ட ஒடுக்குமுறை பிரித்தானிய தயாரிப்பு விலங்குகளை அகற்றுவதாகும்.

1947 ஆகஸ்ட் 15 க்குப் பிறகும், 1950 ஜனவரி 26 க்குப் பிறகும், இப்போது "இந்தியா" என்று அறியப்படும் பிரதேசத்தில் பிரித்தானிய தயாரிப்பு சட்டங்களின் பெரும்பகுதி நடைமுறையில் இருந்தது. "அரசியலமைப்பில்" உள்ள விதிகள் மூலம், இந்த பிரித்தானிய தயாரிப்பு சட்டங்களுக்கு ஒரு புதிய வாழ்க்கை வழங்கப்பட்டது, இது பல நூற்றாண்டுகளாக மக்களை அசையாமல் வைத்திருந்த அதே கட்டுப்பாடுகளை பராமரித்தது. இதன் விளைவாக, நாடு தொடர்ந்து இரக்கமின்றி கொள்ளையடிக்கப்படுகிறது, மக்கள் அவர்கள் புரிந்து கொள்ளாத சட்டங்களால் புத்திசாலித்தனமாக சிக்க வைக்கப்படுகிறார்கள். தற்போதைய மதிப்பீடுகள் இந்திய நீதிமன்றங்களில் எந்த நேரத்திலும் சுமார் முப்பது மில்லியன் வழக்குகள் நிலுவையில் உள்ளன என்று கூறுகின்றன. ஒவ்வொரு வழக்கிலும்

குறைந்தது பத்து பேராவது நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொண்டால், பாரதத்தில் கிட்டத்தட்ட மூன்று நூறு மில்லியன் மக்கள் எப்போதும் சட்ட கவலைகளால் சுமையாக இருக்கிறார்கள் என்று அர்த்தம். ஒவ்வொரு ஆண்டும் நாம் கேட்கும் "உள்ளடக்கிய வளர்ச்சி" பற்றிய நிலையான சொல்லாட்சிகள் இருந்தபோதிலும், அவர்களின் சூழ்நிலைகள் மேம்படாததில் ஆச்சரியமில்லை.

நாம் இன்னும் உண்மையான விடுதலையை அடையவில்லை என்பது நமது அன்றாட வாழ்வில் தெளிவாகத் தெரிகிறது. 1947 ஆகஸ்ட் 15 க்கு முன்பு, பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு எதிரான வன்முறை மற்றும் வன்முறையற்ற போராட்டங்கள் இரண்டும் சாதாரணமாக இருந்தன, மேலும் ராயல் போலீஸ் வழக்கமாக சுதந்திர போராட்ட வீரர்களை மிருகத்தனமாக துன்புறுத்துவதன் மூலம் பதிலளித்தது. கிரீடத்தின் ஊழியர்களாக போலீஸ், இறையாண்மையின் நலன்களைப் பாதுகாக்க இரக்கமின்றி செயல்பட கடமைப்பட்டிருந்ததால், அந்த நேரத்தில் இது புரிந்துகொள்ளத்தக்கது. இருப்பினும், பாரதம் அரசியல் ரீதியாக சுதந்திரம் பெற்றதாகக் கூறப்பட்ட பின்னரும், இதுபோன்ற போலீஸ் அட்டுழியங்கள் இன்னும் பரவலாக இருப்பது மிகவும் தொந்தரவாக இருக்கிறது. இந்த சுதந்திரம் உண்மையானால், போலீஸ்

இப்போது யாருடைய நலன்களைப் பாதுகாக்கிறது? ஜனநாயகம் உண்மையில் மக்களை நிலத்தின் எஜமானர்களாக மாற்றியிருந்தால், ஏன் அதே மக்கள் போராட்டம் நடத்துகிறார்கள்? ஜனநாயகத்தில் இருப்பது போல, நாம் சட்டமியற்றுவவர்களாக இருந்தால், நாம் உருவாக்கிய சட்டங்களையே மீறுவதற்கு எது நம்மைத் தூண்டுகிறது? இந்த கேள்விகளை நேரடியாக எதிர்கொள்ள வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது, மேலும் நாம் - இந்த நிலத்தின் மக்கள், நாம் அனைவரும், வெறுமனே மனிதர்களாக - நாமே அவ்வாறு செய்ய வேண்டும்.

இந்த சூழலில், "நாடு" என்ற வார்த்தையின் உண்மையான அர்த்தத்தை நாம் ஆராய வேண்டும். மனிதர்கள் வசிக்கும் ஒரு பிரதேசத்தை நாம் "நாடு" என்று அழைக்கிறோம். மனிதர்கள் இல்லாமல், ஒரு நாடு இருக்க முடியாது. உதாரணமாக, அதன் பரந்த பரப்பளவு இருந்தபோதிலும், சந்திரன் மனிதர்கள் வசிக்காததால் ஒரு நாடு அல்ல. இது "மனிதர்களுக்கும்" "நாட்டிற்கும்" இடையிலான நெருக்கமான தொடர்பை நிரூபிக்கிறது. தர்க்கரீதியாக, ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி அதன் மக்களின் முன்னேற்றத்தை பிரதிபலிக்க வேண்டும், ஏனெனில் ஒரு நாடு அதை உருவாக்கும் மக்களை பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு முன்னேற முடியாது. இந்த நாட்டின் பெரும்பான்மையான மக்கள் முன்னேற்றத்தின் சில செயற்கை அளவில்

"பின்தங்கியுள்ளனர்" என்று அடிக்கடி கூறப்படுகிறது. இது வேண்டுமென்றே தவறான சித்தரிப்பு. இந்த உருவாக்கப்பட்ட பாகுபாட்டை நிலைநிறுத்துவதற்காக, பெரும்பான்மையினர் வேண்டுமென்றே ஒரு சாதகமற்ற நிலையில் வைக்கப்படுகிறார்கள். சமூகத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே, உழைக்கும் மக்களின் உழைப்பின் பலன்களை ஒரு சில சலுகை பெற்றவர்கள் அறுவடை செய்ய முடியும் என்பதை உறுதி செய்வதற்காக, பாகுபாட்டின் விதைகள் கவனமாக விதைக்கப்பட்டன.

தங்கள் உழைப்பு இன்றியமையாத மக்கள் ஒரு ஒருங்கிணைந்த முழுமையாக ஒன்றிணைந்தால், சலுகை பெற்ற ஒரு சிலர் சமூகத்தின் பெரும்பான்மையினர் மீது தங்கள் ஆதிக்கத்தை இனி பராமரிக்க முடியாது. எனவே, மக்களிடையே பாகுபாட்டை வளர்ப்பதன் மூலம், அவர்கள் துண்டு துண்டான, பலவீனமான தனிநபர்களாகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளனர். அவ்வாறு, அவர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக அனுபவித்து வரும் துன்பங்களை அரிதாகவே கேள்வி கேட்கத் துணிகிறார்கள். சில ஆழமாகப் பதிந்த, பாரம்பரிய கருத்துக்கள் கடுமையாக மாற்றப்படாவிட்டால் இந்த முறை நீடிக்கும் - மேலும் இந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் சக்தி மக்கள் கைகளிலேயே உள்ளது. நாட்டை மாற்ற, ஒருவர் முதலில் தன்னை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும், இதற்கு சுயாதீன சிந்தனைக்கான திறன் தேவை. ஆனால்

மனிதர்கள் இல்லாமல், ஒரு நாட்டின் கருத்து முற்றிலும் அர்த்தமற்றது. எனவே, ஒரு நாட்டில் எந்தவொரு மனித செயலுக்கும், மக்களே பொறுப்பேற்கிறார்கள். "நாம்" என்பது "நான்" என்பதன் பன்மை என்பதால், நான் சாராம்சத்தில் நாடு. நான் அதை நேரடியாக உருவாக்கினேன். நான் இல்லாமல், நாடு இருக்க முடியாது!

"இவ்வளவு சிறியதாகத் தோன்றும் ஒரு யோசனை நாட்டின் தற்போதைய நிலையை உண்மையில் மேம்படுத்த முடியுமா?" என்று யாராவது கேட்கலாம். "நான்" இல் ஏற்படும் மாற்றம் தவிர்க்க முடியாமல் நாட்டில் ஒரு மாற்றத்தைக் குறிப்பதால், பதில் உறுதியான ஆம். அப்போதும், யாராவது, "இந்த யோசனை மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாக இருந்தால், மக்களின் துன்பம் எப்போதோ முடிந்திருக்கும். தவிர, நாடு விண்வெளி தொழில்நுட்பத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களைச் செய்தாலும், கணிசமாக முன்னேறியுள்ளது. உங்கள் தர்க்கத்தின்படி, இது மக்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகளில் கணிசமான முன்னேற்றத்தைக் குறிக்க வேண்டும்" என்று ஆட்சேபிக்கலாம். இதற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, இந்த முன்னேற்றத்தின் பலன்கள் மக்கள்தொகையில் ஒரு சிறிய பகுதியினரால் மட்டுமே அனுபவிக்கப்படுகின்றன என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும், அதே நேரத்தில் பெரும்பான்மையினர் விலக்கப்பட்டுள்ளனர். பெரும்பான்மையினரிடையே பட்டினி,

ஊட்டச்சத்து குறைபாடு மற்றும் தற்கொலை இன்னும் பரவலாக உள்ளன. இந்த ஏற்றத்தாழ்வின் மூல காரணம் வெறுமனே "நானே நாடு" என்ற யோசனை இன்னும் சமூகத்தில் ஊடுருவவில்லை என்பதுதான்.

சரியாக இந்த உணர்வு இல்லாமல்தான் நாட்டின் பரிதாபகரமான நிலை மாறுவதைத் தடுக்கிறது. மக்கள் இந்த உண்மையை உணர்ந்தால், இரக்கமற்ற சுரண்டலின் மீது கட்டப்பட்ட ஒரு சமூக அமைப்பில் இது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி குறிப்பிடத்தக்க கொந்தளிப்பை உருவாக்கும். இதுபோன்ற ஒரு சூழ்நிலையைத் தடுப்பதற்காக, ஒரு சில சுரண்டல்காரர்கள் வேண்டுமென்றே இந்த யோசனையை கற்பனாவாதம் என்று நிராகரிக்கிறார்கள். மக்கள் சமூகத்தில் தங்கள் உண்மையான நிலையை உணர்ந்தால், அவர்களின் முழு ஊழல் கட்டமைப்பும் சீட்டுக்கட்டு கோபுரம் போல சரிந்துவிடும் என்று அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், இந்த யோசனை கற்பனாவாதம் மட்டுமல்ல, இந்த நாகரிகமான அமைப்பை அகற்ற ஒரு குறிப்பிடத்தக்க எளிய முறை. இந்த வெளிப்படையான பாதையை மறைத்து வைப்பதற்காக, ஆரம்பத்திலிருந்தே பெரும்பான்மையான மக்களை கல்வியறிவின்மை மற்றும் வறுமையின் இருளில் வைத்திருக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இப்போது வெளியே ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிப்பதற்கான நேரம்

வந்துவிட்டது, மேலும் நாம் அனைவரும் இந்த இலக்கை நோக்கி பாடுபட வேண்டும், ஏனென்றால் நாமே இந்த நாட்டின் உருவகமாக இருக்கிறோம்!

சிக்கலான கோட்பாடுகளை நாடாமல் இந்த நாட்டின் நிலைமையை புரிந்து கொள்ள, ஒரு பெரிய வீட்டில் ஒரு கலகலப்பான கொண்டாட்டம் நடக்கும் ஒப்புமையைப் பயன்படுத்துவோம். இரவு நேரம், வீடு பிரகாசமாக ஒளிர்கிறது, விருந்தினர்கள் தங்களை மகிழ்விக்கிறார்கள். திடீரென்று, தீய நோக்கத்துடன், யாரோ ஒருவர் பிரதான மின்சார விநியோகத்தை துண்டிக்கிறார். முழு வீடும் இருளில் மூழ்கி, உடனடியாக குழப்பம் ஏற்படுகிறது. மக்கள் பயந்து தப்பிக்க முயற்சிக்கிறார்கள், ஆனால் இருள் அவர்களைத் தடுக்கிறது, இது குழப்பத்திற்கும் பீதிக்கும் வழிவகுக்கிறது. அவர்கள் ஒருவரையொருவர் தடுமாறுகிறார்கள், தளபாடங்கள் கவிழ்க்கப்படுகின்றன, மேலும் பொதுவான ஒழுங்கின்மை நிலவுகிறது. பின்னர் கேள்வி என்னவென்றால்: இந்த முடிவில்லாத குழப்பத்திலிருந்து நாம் எப்படி தப்பிக்கிறோம்?

மின்சாரத்தைப் பற்றி
அறிமுகமில்லாதவர்களுக்கு, இந்த
குழப்பத்தைத் தீர்ப்பது நம்பமுடியாத
கடினமாகத் தோன்றலாம். சிலர் இந்த
சூழ்நிலையை கருணை மற்றும் சுயநலம்

போன்ற எதிர்மறை மனித பண்புகளுக்குக் கூட காரணமாக இருக்கலாம். இருப்பினும், தீர்வு மிகவும் எளிதானது: ஒருவர் பிரதான மின்சார சுவிட்சை மீண்டும் "ஆன்" செய்ய வேண்டும். ஒளியின் வெறுமனே திரும்புதல் இருளால் ஏற்பட்ட குழப்பத்தை உடனடியாக அகற்றும். இதேபோல், இந்த பரந்த நிலத்தின் அனைத்து பிரச்சினைகளின் மூல காரணமும் நம் மனதின் அறியாமையின் இருளில் மறைந்துள்ளது. இந்த அறியாமை ஒழிக்கப்படாவிட்டால், இந்த பிரச்சினைகள் காலவரையின்றி நீடிக்கும், மேலும் நாம் இருளில் ஒருவரையொருவர் நண்பர்களாக அடையாளம் காண முடியாமல், எதிரிகளாக ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடுவோம். ஆனால் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்: யாரும் வேண்டுமென்றே ஒளியை அணைக்கவில்லை. மனித நாகரிகத்தின் வரலாற்றில், முழுமையான விழிப்புணர்வின் ஒளி உண்மையில் ஆன் செய்யப்படவில்லை. அதனால்தான் உலகின் பெரும்பாலான மக்கள் சுயாதீன சிந்தனையை இழந்துள்ளனர். இருப்பினும், நமது உண்மையான உள் வலிமையைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கான இந்த சாத்தியமற்றதாகத் தோன்றும் பணிக்கு நம்மை அர்ப்பணிக்க நாங்கள் தீர்மானித்துள்ளோம். இதற்கான நேரம் இப்போது.

முதலில், இந்த நாட்டின் பெயரைப் பற்றி சிந்திப்போம். பண்டைய காலங்களிலிருந்து, இது "பாரதவர்ஷா" என்று அழைக்கப்பட்டது.

சிந்து நதிக்கரையில் ஒரு நாகரிகம் செழித்தோங்கியது, இது வெளிநாட்டு மொழிகளில் சிந்து சமவெளி நாகரிகம் என்று அறியப்பட்டது. இருப்பினும், இந்த நாகரிகம் எழுவதற்கு முன்பே, இதிகாசமான ராமாயணத்தில் உள்ள விளக்கங்களில் சான்றுகள் உள்ளபடி, இந்த நிலத்தின் தென்பகுதியில் ஏற்கனவே ஒரு மேம்பட்ட நாகரிகம் இருந்தது. ஆயினும், வெளிநாட்டு படையெடுப்பாளர்கள், தங்கள் நோக்கங்களுக்காக, முழு நிலத்தையும் உள்ளடக்கும் வகையில் "சிந்து சமவெளி நாகரிகம்" என்ற சொல்லை உருவாக்கி, நாட்டை "இந்தியா" என்று பெயரிட்டனர். விசித்திரமாக, "சுதந்திரத்திற்குப்" பிறகும், இந்த பெரிய பண்டைய நிலம் இன்னும் அதிகாரப்பூர்வமாக "இந்தியா" என்று அழைக்கப்படுகிறது. தனிநபர்கள் சில நேரங்களில் பல பெயர்களைக் கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் ஒரு நிலம் எப்படி இரண்டு அதிகாரப்பூர்வ பெயர்களைக் கொண்டிருக்க முடியும்: "இந்தியா" மற்றும் "பாரதம்"?

நமது ஆழமாகப் பதிந்த அடிபணிவின் ஒரு தெளிவான உதாரணம் அரசியலமைப்பிலேயே காணப்படுகிறது, அங்கு நாடு "இந்தியா, அதாவது பாரதம்" என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. "பாரதம், அதாவது இந்தியா" என்று சொற்றொடர் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. "இந்தியா" என்ற பெயர்

முன்னுரிமை அளிக்கப்படுகிறது, இது நமது முன்னாள் பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களின் வசதிக்காக இருக்கலாம். நாம் நம்மை உண்மையான சுதந்திரம் பெற்றவர்களாக அறிவிப்பதால், "இந்தியாவை" நிராகரித்து, "பாரதத்தை" நமது நாட்டின் ஒரே பெயராக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பலர் "மகாபாரதத்தை" படித்துள்ளனர், ஆனால் "மகாஇந்தியா" என்று பெயரிடப்பட்ட ஒன்றைப் பற்றி யாரும் கேள்விப்பட்டதில்லை. "இந்தியா" என்ற சொல்லை நமது பாரதத்திலிருந்து அகற்றுவோம், ஏனெனில் இது நமது கடந்தகால அடிமைத்தனத்தின் ஒரு அடையாளத்தைத் தவிர வேறில்லை.

உண்மையான விழிப்புணர்வின் மெழுகுவர்த்தி எரியாததால், மக்கள் உண்மையான சுதந்திரத்தை அனுபவித்ததில்லை. ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சமூகத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே, கட்டுப்பாட்டு அதிகாரம் "மன்னனின்" கைகளில் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. அவரது கட்டளைகள் சட்டமாக மாறின; அவரது வார்த்தை இறுதியானது. ஆனால் அனைத்து சட்டங்களின் மூலமாக கருதப்படும் மன்னனின் "மன்னராட்சி" என்பதே அடிப்படையற்றது என்பதை நாம் உணரத் தவறுகிறோம். மீண்டும் வலியுறுத்துவோம்: நாம் சிக்கலான அல்லது நேர்த்தியான கோட்பாடுகளை நாடாமல், இந்த விஷயத்தை நேரடியாகக் கையாள்வோம்.

இதை விளக்க, மனித சமூகம் உருவாவதற்கு முன்பே, வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலத்தில் ஒரு நாளை கற்பனை செய்து பார்ப்போம். ஒரு சிறிய நதி ஓடுகிறது, அதன் கரையில் ஒரு மாமரம் நிற்கிறது. ஒரு மனிதன் மரத்தில் ஏறி, மாம்பழங்களைப் பறிக்கிறான். சிறிது தூரத்தில், மற்றொரு மனிதன் மீன் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். பின்னர் மூன்றாவது மனிதன் தோன்றுகிறான். அவர்களை ஒரு கணம் கவனித்த பிறகு, அவன் மரத்தில் இருக்கும் மனிதனை அணுகி, "நண்பரே, என்ன பறிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்கிறான். மனிதன், "பழம். ஒன்று சாப்பிட விரும்புகிறீர்களா?" என்று பதிலளிக்கிறான். அந்நியன் ஒரு பழுத்த மாம்பழத்தை எடுத்து, சுவையாக இருக்கிறது என்று கண்டறிந்து, "மாம்பழ மனிதனுக்கு" நன்றி கூறுகிறான், பின்னர் மீன் பிடிப்பவனிடம் செல்கிறான்.

மறுநாள், அந்த அந்நியன் திரும்பி வருகிறான், இந்த முறை ஒரு நண்பனுடன். அவர்கள் முதலில் மாம்பழம் பறிப்பவனைப் பார்க்கிறார்கள். புதிதாக வந்தவரும் மாம்பழம் சாப்பிட விரும்புகிறார் என்று அறிந்ததும், மரத்தில் இருக்கும் மனிதன் அவ்வாறு செய்வதை கௌரவமாக உணர்ந்து, இன்னும் அதிக ஆர்வத்துடன் தனது பழத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கிறான். பின்னர் அவர்கள் மீன் பிடிப்பவனிடமும் அதே செயல்முறையை மீண்டும் செய்கிறார்கள். எந்த முயற்சியும் இல்லாமல் மாம்பழங்களையும் மீன்களையும்

உட்கொள்வதன் மூலம், அந்நியர்கள் உழைப்பாளர்களின் கிட்டத்தட்ட இரட்டிப்பு சக்தியைப் பெறுகிறார்கள் என்பதை கவனியுங்கள். உழைப்பாளர்கள் மரத்தில் ஏறுவதற்கோ அல்லது மீன் பிடிப்பதற்கோ தங்கள் சக்தியில் பாதி செலவிடுகிறார்கள், அதே நேரத்தில் அந்நியர்கள் எதையும் செலவிடுவதில்லை. இந்த வழியில், ஏமாற்றுதல் மூலம், மூன்றாவது நபர் மற்றவர்களின் உழைப்பின் பலன்களை உட்கொள்வதன் மூலம் படிப்படியாக அதிக சக்தி பெறுகிறார். அவரது வலிமையும் செல்வாக்கும் வளரும்போது, மக்கள் அவரைப் பயப்படத் தொடங்குகிறார்கள். ஒரு காலத்தில் தயவாக இலவசமாக வழங்கப்பட்ட ஒன்று காலப்போக்கில் கட்டாய "பாதுகாப்பு பணமாக" மாறுகிறது. இறுதியில் அவரை சட்டமியற்றுபவராகவும் மன்னனாகவும் நிலைநிறுத்துகிறது. இது "சட்டத்தின் ஆட்சி" என்ற போர்வையின் கீழ் மன்னன் மக்களின் சுரண்டலின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கிறது.

இந்த தந்திரமான தனிநபர் ஏமாற்றுதல் மூலம் தனது "மன்னராட்சியை" தொடங்கினார் - வேறுவிதமாகக் கூறினால், சட்டவிரோதமாக. நற்செயல்களாகத் தொடங்கி, நல்லெண்ணத்துடன் வழங்கப்பட்டவை, கட்டாய வருவாய் வசூல் அல்லது வரிகளாக மாற்றப்பட்டன. மக்களிடமிருந்து இந்த வரிகளை சுமுகமாக வசூலிப்பதை உறுதி செய்வதற்காக பல்வேறு கொள்கைகள்

காலப்போக்கில் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இப்போது கிட்டத்தட்ட வேதத்தின் நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்ட அத்தகைய ஒரு அமைப்பு பொருளாதாரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. "சக்திதான் சரி" என்பது மேலோங்கிய கொள்கையாக இருப்பதால், மன்னன் எந்த தவறும் செய்ய முடியாது, எப்போதும் கேள்விக்கு இடமின்றி சரியானவராகக் கருதப்படுகிறார். இறையாண்மையின் கட்டளை சட்டம் என்பதால், சட்டத்தை மதிக்கும் குடிமக்கள் மன்னனுக்குக் கீழ்ப்படிய கடமைப்பட்டுள்ளனர்.

மக்கள் தாமாக முன்வந்து மன்னனின் இறையாண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை; அவர்கள் மிருகத்தனமான பலத்தின் மூலம் அடிபணிய வைக்கப் பட்டார்கள். இருப்பினும், மன்னன் தனது இருப்பு முற்றிலும் கீழ்ப்படிந்த குடிமக்களின் இருப்பைப் பொறுத்தது என்பதை நன்கு அறிந்திருக்கிறான். இந்த குடிமக்கள் அனைத்து அதிகாரத்தின் உண்மையான ஆதாரம் தாங்கள் தான் என்றும், அவர்கள் அனைவரும் சமமானவர்கள் மற்றும் ஒரே மனிதக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும் உணரத் தவறியது, இந்த சுரண்டல் அமைப்பின் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவர்களுக்குள் ஒரு பிளவை உருவாக்கியுள்ளது. பணக்காரர்கள் மற்றும் ஏழைகள், படித்தவர்கள் மற்றும் படிக்காதவர்கள், உயர்ந்தவர்கள் மற்றும் தாழ்ந்தவர்கள் என்ற வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால், எண்ணற்ற பிற செயற்கை பிரிவுகள்

கவனமாக உருவாக்கப்பட்டன, வெவ்வேறு மதங்கள், சாதிகள் மற்றும் பலவற்றை கண்டுபிடித்தன. இந்த வழியில், மக்கள் எண்ணற்ற குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர், இயற்கையில் ஒருபோதும் இல்லாத மற்றும் இருக்க முடியாத பிரிவுகள். அப்பாவிமான குடிமக்கள், அர்த்தமற்ற உள் சண்டையில் மூழ்கி, மன்னனின் இந்த தந்திரமான சூழ்ச்சியை உணரத் தவறினர். இப்படித்தான் முடியாட்சியின் கூடாரங்கள் மனித சமூகத்தை முழுமையாக விழுங்கின. இதன் வெளிச்சத்தில், "ஏழை" என்ற சொல் ஒரு தவறான பெயர் என்பதை அங்கீகரிப்பது முக்கியம். வழக்கமாக, ஒரு நபர் அன்றாட அடிப்படை உயிர்வாழ்விற்காக போராடினால் "ஏழை" என்று முத்திரை குத்தப்படுகிறார் - உதாரணமாக, ஒரு நிலக்கரி சுரங்கத் தொழிலாளி. ஒவ்வொரு நாளும் தனது உயிரைப் பணயம் வைத்து, நிலக்கரியை எடுக்க அவன் சுரங்கத்தில் இறங்குகிறான். நிலக்கரி இல்லாமல், நிலக்கரி மூலம் இயங்கும் மின் நிலையங்கள் இருக்க முடியுமா? நிலக்கரியை நம்பியிருக்கும் பெரிய தொழில்கள் கூட இருக்க முடியுமா? இறுதியில், இந்த மகத்தான செல்வத்தின் உண்மையான ஆதாரம் அந்த "ஏழை" தொழிலாளிதான். அப்படியானால், இத்தகைய மகத்தான செல்வத்தின் படைப்பாளியை நாம் எப்படி "ஏழை" என்று அழைக்கத் துணிகிறோம்?

இப்போது, "படிக்காதவர்" என்ற வார்த்தையைப் பற்றி சிந்திப்போம். "படித்தவர்கள்" என்று அழைக்கப்படும் நாம், ஒரு விவசாயி அல்லது ஒரு செருப்புத் தொழிலாளியை எப்படிப் படிக்காதவர் என்று முத்திரை குத்த முடியும்? நமது கல்வியைப் பற்றி பெருமை பேசும் நாம், ஒரு விவசாயி அல்லது செருப்புத் தொழிலாளி எளிதாகச் செய்யும் பணிகளைச் செய்ய முடியாது என்பதை நாம் ஒருபோதும் நினைப்பதில்லை. அப்படியானால், நாம் அவர்களது திறமைகளில் படிப்பறிவில்லாதவர்கள் இல்லையா? அவர்கள் பெரும்பாலும் முறையான கல்வி இல்லாததற்குக் காரணம், அவர்களுக்கு அத்தகைய வாய்ப்புகள் மறுக்கப் பட்டுள்ளன. வேண்டுமென்றே ஒருவரின் காலை உடைத்துவிட்டு, பின்னர் அவரது "துரதிர்ஷ்டத்திற்காக" அவரைப் பரிதாபப் படுவது போன்றது.

முடியாட்சிக்குப் பிறகு ஜனநாயகம் என்று கூறப்படும் ஆட்சி வந்தது. மன்னனின் அதிகாரத்தின் மீதான பொறாமையால் தூண்டப்பட்ட சில தனிநபர்கள் கட்டுப்பாட்டைப் பிடிக்க சதி செய்தனர். உண்மையான அதிகாரம் மக்களிடம் உள்ளது என்பதை அவர்கள் புரிந்து கொண்டனர், எனவே அவர்கள் "ஜனநாயகம்" என்ற வார்த்தையில் "டெமோஸ்" (மக்கள்) என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினர், வெளிப்படையாக மக்கள் நாட்டின் விவகாரங்களை நேரடியாக நிர்வகிக்கிறார்கள்

என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்தினர். இருப்பினும், உண்மை என்னவென்றால், "ஜனநாயகம்" என்பது முடியாட்சியின் மற்றொரு வடிவம். ஒரே வித்தியாசம் என்னவென்றால், முடியாட்சியில் ஒரு மன்னனுக்கு பதிலாக, "ஜனநாயகத்தில்" பல "அமைச்சர்கள்" உள்ளனர்.

மன்னனின் அதிகாரத்தை அமல்படுத்துவதற்காக அடிமைத்தனத்தின் விலங்குகளைப் பராமரிக்க வேண்டியிருந்தது போலவே, ஜனநாயக ஆட்சிகளிலும், முடியாட்சி சகாப்தத்தின் அனைத்து சட்டங்களும் மக்களின் இடையூறு இல்லாத கொள்ளையை உறுதி செய்வதற்காக தக்கவைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் விளைவாக, செல்வத்தை வழங்குபவர்களாக மக்களின் பங்கு, முடியாட்சியின் கீழ் இருந்ததைப் போலவே மாறாமல் உள்ளது. எனவே, ஜனநாயகத்தில் "நாம் அனைவரும் மன்னர்கள்" என்ற பரவலாகப் பேசப்படும் கருத்து முற்றிலும் கவிதை கற்பனை, யதார்த்தத்தில் எந்த அடிப்படையும் இல்லை. "ஜனநாயகத்தில்", மக்களின் பிரதிநிதிகள் நாட்டின் விவகாரங்களை "வழிநடத்துவார்கள்" என்று கூறப்படுகிறது, ஆனால் நடைமுறையில், அரசியல் கட்சிகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில தனிநபர்கள் நாட்டை "ஆட்சி செய்கிறார்கள்". நாம் இன்னும் "ஆளும் கட்சி" என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவது தற்செயலானது அல்ல. "சுதந்திரம்" அடைந்த பிறகு எப்படி "ஆட்சியாளர்கள்" இருக்க முடியும், அல்லது

"ஜனநாயகத்தில்" "அரசாங்கம்" என்ற வார்த்தையின் பொருத்தத்தைக்கூட யாரும் கேள்வி கேட்பதில்லை.

மக்கள் பிரதிநிதித்துவ சட்டம், 1951 இன் படி இந்த நாட்டில் தேர்தல்கள் நடத்தப்படுகின்றன, ஆனால் இந்தத் தேர்தல்களில் "போட்டியிடுபவர்கள்" மக்களின் உண்மையான பிரதிநிதிகள் அல்ல. கிட்டத்தட்ட எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும், அவர்கள் ஒரு அரசியல் கட்சியால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறார்கள். எனவே, அவர்களின் முதன்மைப் பொறுப்பு மக்களிடம் இல்லை, அவர்களது கட்சியிடமே உள்ளது. அனைத்து தேர்தல் வேட்பாளர்களும் நாட்டின் குடிமக்களின் நலனுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கிறார்கள் என்று கருதுவது நியாயமானதாக இருக்கும். அரசியல் கட்சிகள் இந்த இலக்கை அடைய தெளிவான, நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட திட்டங்களைக் கொண்டுள்ளன என்று எதிர்பார்ப்பதும் நியாயமானதாக இருக்கும். இது உண்மையாக இருந்தால், தேர்தல்களில் "வெற்றி" பெறுவதற்கு இவ்வளவு கடுமையான போட்டி ஏன் உள்ளது? ஒரு எளிய ஒப்புமையைக் கவனியுங்கள்: ஒரு வீட்டை எந்த நிறத்தில் பூச வேண்டும் என்று பலர் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தால், ஒருவர் வெள்ளை என்றும், மற்றொருவர் இளஞ்சிவப்பு என்றும், மூன்றாவது நபர் சாம்பல் என்றும் பரிந்துரைக்கலாம். ஆயினும், அவர்கள் அனைவரும் வீட்டை அழகாக மாற்றுவது

என்ற பொதுவான இலக்கைப் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். அவர்கள் எதிரிகள் இல்லையென்றால், ஏன் இந்த அதே கூட்டுறவு உணர்வு அரசியலில் இல்லை? சுரண்டல் நிலைமையை நிலைநிறுத்துவதற்கு பரஸ்பர விரோதத்தைப் பராமரிப்பது அவசியம் என்பதால் அது இல்லை. எனவே, அரசு அமைப்பில் ஒரு அடிப்படை மாற்றம் இல்லாமல், உண்மையான முன்னேற்றம் மற்றும் மக்களின் நிலைமைகளின் முன்னேற்றம் சாத்தியமற்றது என்பது தெளிவாகிறது. இந்த மாற்றத்தை அடைய, நாம் முதலில் நமது பலவீனங்களின் மூலங்களை அகற்ற வேண்டும்.

ஒரு தனி நபர் எப்படி ஒரு முழு அமைப்பின் மந்தநிலையை மாற்ற முடியும் என்று நாம் அடிக்கடி யோசிக்கிறோம். முதலாவதாக, நாட்டின் தற்போதைய நிலை நமது கூட்டு செயலற்ற தன்மையின் நேரடி விளைவு என்பதை நாம் உணரத் தவறுகிறோம். நாம் செயல்படத் தொடங்கியவுடன் இந்த மந்தநிலை தவிர்க்க முடியாமல் முடிவுக்கு வரும். இரண்டாவதாக, நான் தனியாக இல்லை. ஒன்று பில்லியன் முந்நூறு மில்லியனுக்கும் அதிகமான "நான்" கள் சேர்ந்து இன்றைய "இந்தியாவை" உருவாக்குகின்றன. ஒவ்வொரு "நான்" உம் மற்றவற்றுடன் நெருக்கமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது, மனித உடலை உருவாக்கும் எண்ணற்ற செல்கள் போன்றவை. உடல் காயமடையும் போது, உடல் முழுதும்

ஒரே நேரத்தில் எதிர்வினையாற்றுகிறது. மேலும் டிரில்லியன் கணக்கான செல்கள் ஒன்றிணைந்து தாக்குதலுக்கு எதிராகப் போராடுகின்றன. மற்ற செல்களுடன் இணைக்கப்படும்போது ஒரு தனி செல்லின் மகத்தான சக்தியை இது நிரூபிக்கிறது. இதேபோல், நாம் ஒவ்வொருவரும் மகத்தான சக்தியின் பரந்த நீர்த்தேக்கம், அதை நாம் பெரும்பாலும் அறிந்திருக்கவில்லை.

இந்த நிலத்தின் அனைத்து மக்களும் நாம் அனைவரும் ஒரே குடும்பத்தின் உறுப்பினர்கள் என்றும், நாம் ஒருவரையொருவர் பூர்த்தி செய்கிறோம் என்றும் உணரும்போது, நமது கூட்டு உணர்வு விழிப்படையும். ஒரு சிறந்த குடும்பத்தில் ஊழலுக்கு இடமில்லாதது போலவே, நாட்டில் ஊழல் இருக்க எந்த காரணமும் இருக்காது. ஒரு குடும்பத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களும் ஒரு பிரச்சினையைப் பகிர்ந்து கொள்வது போலவே, நாமும் நாட்டின் எந்தப் பகுதியில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு பிரச்சினையையும் பகிர்ந்து கொள்வோம். எங்கும் யாரும் பட்டினி கிடக்க மாட்டார்கள். இது ஒரே நேரத்தில் மக்களின் மனதில் இருந்து வெறுப்பு, பொறாமை அல்லது பொறாமையின் அனைத்து காரணிகளையும் ஒழிக்கும்.

மேலும், உலகில் மனிதகுலத்தின் இடம் மிக முக்கியமாகக் கருதப்படுவதால், பணம் ஒரு கீழ்ப்படிந்த நிலையில் இருக்க வேண்டும்.

இருப்பினும், உண்மையில் இதற்கு நேர்மாறானது உண்மை, எனவே நாம் பணத்தின் பங்கை உணர்வுப்பூர்வமாக மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும். மனிதகுலத்திற்கு மேலாக எதுவும் இருக்கக்கூடாது, பணம் கூட இல்லை. "ஜனநாயகம்" ஒரு தவறான பெயர் என்பதால், இந்த இலட்சிய அமைப்புக்கு ஒரு புதிய பெயரை வழங்குவோம். மக்களின் இருப்பு ஒரு நாட்டை உருவாக்குவதால், அத்தகைய ஒரு மாநிலத்தில், நாட்டின் நிர்வாகத்தின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் மக்கள் மிக உயர்ந்த பங்கை வகிப்பார்கள் என்பதைக் குறிக்க, நாங்கள் வங்காள மொழியில் "கணசத்தா" என்ற சொல்லை உருவாக்கியுள்ளோம்.

ஜனநாயகம் என்று கூறப்படும் ஆட்சியில், மக்களின் பங்கு "வாக்காளர்கள்" அல்லது "தேர்தல் அதிகாரிகள்" என்று குறைக்கப் படுகிறது, அதே நேரத்தில் அவர்களை ஆளும் உண்மையான அதிகாரம் "தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட" பிரதிநிதிகளிடம் உள்ளது. இந்த பிரதிநிதிகள் எந்த வழியில், நியாயமான அல்லது தவறான வழியில் "தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவன்", அவர்கள் அமைப்பின் முழு கட்டுப்பாட்டையும் கைப்பற்றுகிறார்கள், மேலும் மக்கள் தங்கள் துரதிர்ஷ்டத்தின் வெறும் அமைதியான பார்வையாளர்களாக மாறுகிறார்கள்.

கணசத்தாவின் கீழ், இந்த நிலைமை கடுமையாக மாற்றப்படும். மக்கள் தேர்தலுக்குப்

பிறகும் தங்களது உண்மையான அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவார்கள். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதி வாக்காளர்களின் விருப்பப்படி மட்டுமே பதவியில் இருப்பதை உறுதி செய்யும் வகையில், பொருத்தமான அதிகாரிகளால் தேர்தல் சட்டத்தில் பொருத்தமான திருத்தம் இயற்றப்பட வேண்டும். இதன் பொருள், மக்கள் தேவை என்று கருதும் போதெல்லாம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதியை திரும்பப் பெறும் அதிகாரம் மக்களுக்கு இருக்கும், இது ஊழலை அதன் வேரிலேயே திறம்பட ஒழிக்கும். இத்தகைய திரும்பப் பெறுதலின் சாத்தியம் கூட பதவியில் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு தெளிவான செய்தியை அனுப்புவதன் மூலம் நிலைமையை கணிசமாக மேம்படுத்தும்.

கணசத்தா உறுதியாக நிறுவப்பட்டவுடன், நம் ஒவ்வொருவருக்கும் நமது இருப்பு முற்றிலும் மற்றவர்களின் நல்வாழ்வைப் பொறுத்தது என்பதை படிப்படியாக உணர்வோம். நாம் யாருக்கும் மேலோ அல்லது கீழோ இல்லை; அனைவரும் சமமாக முக்கியமானவர்கள். இதன் விளைவாக, மனித உடலில் உள்ள டிரில்லியன் கணக்கான செல்களுக்குள் விரோதம் இல்லாதது போலவே, நமக்குள் எந்த விரோதமும் இருக்காது. கால், மூளை மற்றும் உடலின் ஒவ்வொரு பகுதியும் ஒரே செல்களால் ஆனவை என்பதை நினைவில் கொள்வது அவசியம், அவை சமமாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. ஆயினும், இந்த

இயற்கையான நல்லிணக்கம் மனித சமூகத்தில் இல்லை. காரணம் எளிதானது: தொன்றுதொட்டு, மக்கள் ஒன்றிணைவதைத் தடுப்பதற்காக, "மன்னர்களால்" மேலோட்டமான லேபிள்கள் மற்றும் வகைப்பாடுகள் மூலம் பிரிவுகள் செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால்தான் உண்மையான மனிதன் "பன்மையில் ஒற்றுமை" என்ற தவறான, பல வண்ண கோஷத்தின் கீழ் மறைந்திருக்கிறான். இந்த உண்மையான மனிதன் விழித்து கட்டுப்பாட்டை எடுக்கும்போது, கணசத்தா நிறுவப்படும், மேலும் கணசத்தாவில் உலகின் எதிர்காலம் உள்ளது.

இத்தகைய ஒரு சமூக அமைப்பை நிறுவுவதற்காக, "மை ஹீ பாரத்" (நானே பாரதம்) என்ற ஒரு அரசியல் கட்சி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நிலத்தின் அனைத்து மக்களும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று நாங்கள் நம்புவதால், நாம் அனைவரும் நாட்டின் ஒட்டுமொத்த முன்னேற்றத்தை விரும்புவதால், உண்மையான தடைகள் எதுவும் இருக்க முடியாது. தயவுசெய்து எங்களுடன் சேருங்கள், நாம் ஒன்றாக முன்னேறுவோம். இந்த நாட்டின் எதிர்காலம் - அது நமது எதிர்காலமும் கூட - நாம் அதை எவ்வாறு கருதுகிறோமோ அப்படியே இருக்கும், ஏனென்றால் நாம் இல்லாமல் - நான் இல்லாமல் - பாரதம் இல்லை.

மை ஹீ பாரத்!

மை ஹீ பாரத் அரசியலமைப்பிலிருந்து
ஒரு பகுதி

பிரிவு II. நோக்கங்களும் குறிக்கோள்களும்

கட்சியின் மைய நோக்கம் மற்றும் குறிக்கோள் பாரதத்தின் முழு மக்கள்தொகையையும் ஒரே பெரிய குடும்பமாக ஒருங்கிணைப்பதாகும். அக்குடும்பத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களும், மதம், இனம், சாதி, பாலினம், சமூக அந்தஸ்து போன்ற வெளிப்புற மற்றும் செயற்கை வேறுபாடுகளைப் பொருட்படுத்தாமல், எல்லா வகையிலும் சமமான தனிப்பட்ட இயற்கையான மனிதர்களாக மட்டுமே அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.

பாரதத்தில் வசிக்கும் மனிதர்களின் துன்பத்திற்கான மூல காரணம், அவர்களில் பெரும்பான்மையினர் எப்போதும் முடிவெடுக்கும் முக்கிய நீரோட்டத்திலிருந்து விலக்கி வைக்கப்படுகிறார்கள், அதே நேரத்தில் ஒரு சிலரே நாட்டின் விவகாரங்களை தங்கள் விருப்பப்படி கையாள்கிறார்கள், மீதமுள்ள மக்களை புத்திசாலித்தனமான மனிதர்களாக

இல்லாமல் வெறும் எண்களாக
 புறக்கணிக்கிறார்கள் என்று கட்சி உறுதியாக
 நம்புகிறது. எந்தவொரு பொருள்
 மாற்றத்தையும் உருவாக்காமல் பல
 தசாப்தங்கள் கடந்துவிட்டதால், பாரதம்
 ஒவ்வொரு துறையிலும் சிறந்து விளங்க
 மக்கள் தாங்களாகவே நேரடியாக
 நிலைமையைக் கையாள வேண்டிய நேரம்
 இது.

மனித குடியிருப்பாளர்களின் இருப்பு மூலம்
 மட்டுமே ஒரு பிரதேசம் ஒரு நாடாக
 மாற்றப்படுகிறது, எனவே இந்த நாட்டின்
 ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட குடியிருப்பாளரும்
 உண்மையில் பாரதத்துடன் ஒத்தவர். அவர்
 தன்னை பாரதம் என்ற உணர்வுடன் மட்டுமே,
 ஒவ்வொரு தனிநபருக்கும் தேசத்தைக்
 கட்டியெழுப்பும் புனிதமான பணியில்
 கருணையுடன் முன்வருவதற்கு மகத்தான
 நம்பிக்கையை ஊட்ட முடியும். எனவே,
 கட்சியின் பெயர் "மை ஹீ பாரத்".

இந்த மையக் கருத்தால் வழிநடத்தப்படும் கட்சி
 பின்வரும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும்:

சுதந்திரமான ஒரு தனி மனிதனின்
 இறையாண்மைக்கு மிக உயர்ந்த
 மரியாதையை செலுத்துதல் மற்றும் அவர்கள்
 ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பொதுவான
 பாரம்பரியம் உள்ளது மற்றும் இந்த நாட்டின்
 எஜமானர்களில் ஒருவர் என்பதை உணர்ந்து

கொள்வது, அவர்களின் வெளிப்படையான கட்டளை இல்லாமல் இந்த நாட்டில் எதுவும் நகரக்கூடாது;

தனிநபர்களிடையே உராய்வு மற்றும் விரோதத்தை ஏற்படுத்தும் கூறுகளாக இருக்கும் வறுமை, கல்வியறிவின்மை, சமூக பாகுபாடுகள் போன்றவை, சுரண்டலுக்காக அவர்களை நிரந்தர அடிபணிப்பில் வைத்திருக்கும் நோக்கத்துடன் வேண்டுமென்றே உருவாக்கப்படுகின்றன;

ஏழை என்று வர்ணிக்கப்படும் ஒரு நபர் ஏழை அல்ல, மாறாக, அவர் செல்வத்தின் ஒரே ஆதாரம்;

மக்கள் சுதந்திரம் பெற்றதாகக் கூறப்பட்டாலும், பிரித்தானிய ஆட்சிக் காலத்தில் அடிமைகளை அடிமைப்படுத்தும் சாதனங்கள், "சட்டங்கள்" என்ற பெயரில், அதன் அனைத்து இரத்தக் கறையுடனான கூடாரங்களுடன் இன்னும் முழு வீச்சில் செயல்படுகின்றன; மேலும்

எந்தவொரு தற்போதைய அமைப்பும் மக்களின் பொதுவான விருப்பங்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் மற்றும் ஆதிக்கத்தின் சாதனமாக செயல்பட முடியாது என்பதை மேலும் உணர்ந்து, மை ஹீ பாரத், பாரதத்தின் ஒவ்வொரு குடியிருப்பாளரையும் கருணையுடன் முன்வந்து, வலிமை மற்றும் நம்பிக்கையுடன் நாட்டின் விவகாரங்களைக்

கவனிக்குமாறு அழைப்பதன் மூலம், நிலவும் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் சட்ட அமைப்புகளை தீவிரமாக மாற்றுவதற்கு எல்லா வகையிலும் தீவிரமாக செயல்படும்.